

„No, no, Bog pomagaj, kaj pa ti je, moj Janezek?
— Ubožček moj, kaj pa ti je?“ —

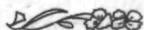
V naročje ga denejo in neso v hišo na gorko.

„Mama, jaz ne morem na nogo. Padel bom, primite me,“ potoži Janez, ko ga mati spuščajo z naročja.

„Za božjo voljo, pa kaj ti je?“

Janez pove, kako in kaj se je zgodilo. On obljublja, da se ne bo nikoli več ganil od doma. Toda vse obljube in vsi sklepi in vse kesanje ne zaleže nič. Noga je zlomljena, naj Janez joka in stoka, kolikor hoče.

(Konec prih.)

TROJNO ZRKALO.

Neka deklica je bila zelo ničemurna in si je želela raznovrstnega lišpa. Nekega dne piše svoji materi, naj ji pošlje zrkalo. Bila je namreč v dekliškem zavodu. Mati ji kmalu odpiše in ji obljubi, da ji pošlje tri zrkala. V prvem bo videla, kaj je, — v drugem, kaj bode, — in v tretjem, kaj mora biti.

Deklica nestrpno pričakuje obljubljenih zrkal. Kar pridejo hkrati tri zavojčki. Hitro jih začne odvijati. Ko odpre prvega, res zagleda malo ogledalce. V njem je lahko videla svoje obličje. „Kako je mama dobra!“ si je mislila, in položila zrkalo na mizo. Odpre drugi zavojček in zagleda — naslikano mrliško glavo! To je bilo torej — zvesto zrkalo tega, kar bode kdaj. Še bolj radovedna in z nekim strahom hiti odpirati tretji zavoj in najde v njem — lepo podobo prečiste Device! „Da, da,“ reče deklica, zadeta po žarku milosti božje, „to je, kar moram tudi jaz biti, — in tako hočem s pomočjo milosti božje tudi biti in ostati vse dni svojega življenja.“

V zrkalu Marijinega življenja se je res pridno ogledovala in zvesto posnemala njo, ki se imenuje „podoba pravice“, ter postala krasen vzor vsem svojim vrstnicam.

